

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci navrhovatele **O.N.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Danou Kořínkovou, Ph.D., LL. M., advokátkou se sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha 8 - Karlín, proti odpůrci **Městu Česká Lípa**, se sídlem Náměstí T. G. Masaryka 1, 470 01 Česká Lípa, **o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 – územního plánu Česká Lípa, schváleného usnesením zastupitelstva města Česká Lípa ze dne 22. 5. 2013,**

t a k t o :

- I.** Návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 – územního plánu Česká Lípa, schváleného usnesením zastupitelstva města Česká Lípa ze dne 22. 5. 2013, **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Navrhovateli **se** z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, k rukám právní zástupkyně JUDr. Dany Kořínkové, Ph.D., LL. M., advokátky se sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha 8 – Karlín, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto usnesení

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh

Návrhem podaným v zákonné lhůtě se navrhovatel domáhal zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 - územního plánu Česká Lípa, který byl schválen usnesením zastupitelstva města Česká Lípa ze dne 22. 5. 2013.

Navrhovatel uváděl, že je vlastníkem pozemku parc. č. ■■■ o výměře 66 845 m² v k. ú. ■■■, a je tedy napadeným územním plánem dotčen. V závěrečné fázi přijímání územního plánu byl uvedený pozemek vyřazen z regulace „BM - bydlení městské nízkopodlažní – v bytových a rodinných domech 1 - 4 NP“ plochy označené ■■■, aniž by byl tento krok odůvodněn. Proto odpůrce zatížil územní plán nezákonností v takovém rozsahu, že je nezbytné jej v celém rozsahu zrušit, nejen v rozsahu regulace dané plochy jeho pozemku.

Navrhovatel namítal nedostatečné odůvodnění územního plánu jako celku a rozpor se zásadou proporcionality a zásadou rovného přístup. Podle něj je územní plán nepřezkoumatelný, neboť obsahuje pouze obecné odůvodnění. Je rovněž v rozporu se zásadou proporcionality, nevyplývá z něj, že řešení je spravedlivé vůči dotčeným osobám nebo

omezení jejich práv je přiměřené a odpovídající účelu daného územního plánu a úměrné sledovanému cíli.

I z odůvodnění odpůrce, jež se vztahuje k jedné z námitek (č. 2.49), je patrné, že základní východiska pro územní plán nejsou známa a žádné konkrétní důvody pro vybrané finální řešení nejsou uvedeny, není zřejmé, jakým způsobem bylo o námitkách rozhodnuto. Územní plán postrádá uvedení důvodů pro zvýhodnění jednoho z vlastníků pozemků nad druhým. Navrhovatel zdůrazňoval požadavky na rozhodnutí o námitkách vlastníků pozemků dle § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Tyto požadavky však rozhodnutí o námitkách jednotlivých vlastníků pozemků dotčených územním plánem postrádá.

Navrhovatel dále uváděl, že určený zastupitel J.S. nebyl oprávněn udělovat pokyny k úpravám územního plánu. Jednotlivé pokyny pro úpravu územního plánu jako celku nebyly řádně schváleny, jak plyne ze zápisu z 12. zasedání zastupitelstva města Česká Lípa. Proces schvalování územního plánu tak byl zatížen procesní vadou, pro kterou je územní plán nepřezkoumatelný, došlo k protiprávnímu zadání zpracování návrhu územního plánu.

Navrhovatel uzavřel tím, že územní plán založil zcela nové funkční rozdělení příslušných pozemků, na které dopadá, čímž došlo k podstatnému zásahu do jeho práva vlastnit majetek, do budoucna nemá jistotu ohledně možností stavebního rozvoje na pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■. Do práva navrhovatele vlastnit majetek je zasahováno i neúměrně zdlouhavým procesem schvalování územního plánu. Z uvedených důvodů navrhovatel požadoval, aby soud územní plán Česká Lípa zrušil s účinností ode dne právní moci rozsudku a žádal přiznat náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření odpůrce

V písemném vyjádření k návrhu odpůrce město Česká Lípa upozornilo na skutečnost, že Krajský úřad Libereckého kraje rozhodnutím ze dne 9. 9. 2013 sp. zn. OÚPSŘ/242/2013/OÚP, č. j. KÚLK/59124/2013/OÚP, napadený územní plán částečně zrušil v části týkající se právě regulace využití ploch mj. na pozemku parc. č. 625/5 v k. ú. Dolní Libchava a rovněž v části rozhodnutí o námitkách směřujících vůči řešení označených ploch, a to v přezkumném řízení k podnětu dotčených osob. Odpůrce připustil, že v části, v níž byl územní plán uvedeným rozhodnutím zrušen, k určitému procesnímu pochybení došlo, což ale také vedlo ke zrušení této části územního plánu. Odpůrce je povinen v souladu s § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přistoupit k projednání změny územního plánu, aby byla zajištěna komplexnost úpravy. Jinak všechny úpravy územního plánu v rámci procesu projednávání byly odůvodněny tak, aby bylo předejito diskriminujícím zásahům. Požadavek na zrušení územního plánu v celém rozsahu, nikoliv pouze v té části, která se odpůrce dotýká, není legitimní a byla by nepřiměřeným zásahem v poměru k ochraně práv, kterých se územní plán dotýká. Odpůrce v tomto směru poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, podle něhož je neproporcionální rušit celý územní plán, pokud lze nápravy dosáhnout zrušením jen jeho částí. Odpůrce odmítl námitky týkající se mandátu určeného zastupitele Jana Stejskala, který byl řádně zastupitelstvem města na zasedání dne 28. 3. 2007 schválen jako zastupitel pro pořízení územního plánu, toto usnesení nové zastupitelstvo nezrušilo. Nové pokyny zastupitelstva ze dne 23. 11. 2011, č. 234/2011, vzešly z podnětů občanů

z důvodu nesouhlasu s obytnou zástavbou mj. také na pozemku parc. č. 625/5 v k. ú. Dolní Libchava. Zastupitelstvo přehodnotilo svůj postoj, jednomyslně se rozhodlo vyhovět této žádosti a změnit rozhodnutí k podané námitce, pokyny byly předány k zapracování do upravené dokumentace upraveného územního plánu, který byl znovu veřejně projednán v 1. pololetí roku 2013, přičemž v rámci veřejného projednání upraveného návrhu územního plánu navrhovatel neuplatnil připomínku ani námitku. Podle odpůrce je nevěrohodné tvrzení navrhovatele, že platný územní plán poškozují jeho práva, neboť zmíněným rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje byla ta část územního plánu, která se navrhovatele dotýká, zrušena. K žádnému poškozování práv navrhovatele nedochází, z tohoto důvodu odpůrce navrhuje, aby soud podaný návrh na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2013 - územního plánu Česká Lípa pro nedůvodnost zamítl.

III. Posouzení soudem

Rámec přezkumu opatření obecné povahy je dán ustanoveními § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („dále jen „s. ř. s.“). Podle ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným právním orgánem zkrácen. Z uvedeného vyplývá, že zákonná úprava aktivní procesní legitimace je založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy.

K otázce procesní legitimace navrhovatele v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, ve kterém mimo jiné uvedl:

„Aktivní procesní legitimace návrhu zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je (vedle splnění dalších podmínek, zejména toho, aby návrh měl obecné náležitosti předepsané zákonem) závislá na splnění zvláštních procesních podmínek tohoto návrhu definovaných zejména v § 101a odst. 1 s. ř. s., především ve větě první tohoto ustanovení, podle níž „návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen“ (zvýraznění doplněno rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu). Přípustný je tedy ten návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele na jeho právech příslušným opatřením obecné povahy. Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucího k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry.

Soud v rámci posuzování projednatelnosti návrhu tedy musí ověřit, zda požadovaná tvrzení návrh obsahuje, a pokud ne, případně vyzvat navrhovatele podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s. k jeho doplnění. Pokud tvrzení nebudou ani přes výzvu soudu doplněna, bude zásadně na místě návrh odmítnout podle § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s., neboť nebude zpravidla možno v řízení pokračovat, jelikož nebude zřejmé, v jakých ohledech má být zákonnost opatření obecné povahy či procedury vedoucí k jeho vydání zkoumána.

Bude-li již z obsahu samotných tvrzení navrhovatele (doplněných případně postupem podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s.) patrné, že i kdyby byla pravdivá, nemůže být navrhovatel (zejména pro povahu věci nebo jinou zcela zjevnou skutečnost) ve své právní sféře opatřením obecné povahy dotčen, je na místě odmítnout návrh jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. To, zda je dotčení podle povahy věci vůbec myslitelné, závisí na povaze a předmětu, obsahu a způsobu regulace prováděné konkrétním opatřením obecné povahy, napadeným návrhem na jeho zrušení. Obecné podmínky přípustnosti návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. tedy lze formulovat jen ve velmi abstraktní rovině, neboť splnění podmínek § 101a odst. 1 s. ř. s. je v podstatné míře závislé na tom, jaké opatření obecné povahy je napadeno. ...

... Skutečnost, že okruh navrhovatelů je v případě napadení územního plánu návrhem podle § 101a a násl. s. ř. s. zásadně omezen jen na osoby s určitými hmotnými právy k nemovitým věcem na území regulovaném územním plánem, však neznamená, že tyto osoby nemohou namítat dotčení svých procesních práv. Uvedené osoby mohou v procesu vedoucím k vytvoření územního plánu podle toho, jaká absolutní práva a k jakým věcem mají, podávat námítky (§ 52 odst. 2 stavebního zákona) nebo připomínky (§ 52 odst. 3 stavebního zákona), což jim dává řadu procesních práv; jsou-li tato práva porušena, může to znamenat porušení zákonem stanoveného způsobu vydání územního plánu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), a tedy důvod k jeho zrušení.

K přípustnosti návrhu však navrhovateli nepostačí, aby namítal pouze takové porušení procedurálních pravidel, které mohlo sice objektivně vést k nezákonnosti opatření obecné povahy, avšak žádným způsobem nemohlo způsobit, že tato nezákonnost se dotkla jeho vlastní právní sféry. Přípustnost návrhu je totiž ve smyslu § 101a s. ř. s. dána tím, že navrhovatel tvrdí zkrácení svých vlastních práv; navrhovatel tedy nemá oprávnění podat actio popularis. Bude proto vždy na posouzení konkrétního případu v rámci posuzování přípustnosti návrhu, zda tvrzení navrhovatele o určitém porušení procedury vedoucí k přijetí opatření obecné povahy jsou taková, že a priori vylučují možnost, že by se takové porušení mohlo projevit v jeho právní sféře; platí zde, že v pochybnostech je nutno přiklonit se k přípustnosti soudní ochrany.“

Soud tedy na prvním místě řešil otázku procesní legitimace navrhovatele v řízení o zrušení územního plánu Česká Lípa vydaného ve formě opatření obecné povahy v souladu s § 43 odst. 4 věta poslední stavebního zákona.

Jak již soud konstatoval, procesní legitimaci k podání takového návrhu má ten, kdo v návrhu tvrdí zkrácení svých práv příslušným opatřením obecné povahy, tedy navrhovatel musí v návrhu v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Navrhovatelem může být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k území, které je napadeným územním plánem regulováno.

V daném případě navrhovatel tvrdí zkrácení svých vlastnických práv, jež bezesporu požívají ústavní ochrany dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, konkrétně ve vztahu k pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■. Zkrácení svých práv spatřuje v tom, že uvedený pozemek nebyl územním plánem nakonec zařazen do plochy v původním konceptu a návrhu územního plánu označené jako 04-1.02-BM/14,05 a není zahrnut do regulace „BM - bydlení městské nízkopodlažní - v bytových a rodinných domech 1 - 4 NP“. To podle navrhovatele představuje podstatný zásah do práva vlastnit majetek s ohledem na to, že nemá jistotu možného stavebního rozvoje na tomto pozemku. Jiné tvrzení ohledně dotčení vlastnických či jiných v úvahu připadajících věcných práv k majetku v území regulovaném napadeným územním plánem návrh neobsahuje.

Pro posouzení procesní legitimace navrhovatele považuje soud za rozhodné, že v důsledku zrušení vymezené části územního plánu rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 9. 9. 2013, sp. zn. OÚPSŘ/242/2013/OÚP č. j. KÚLK/59124/2013/OÚP (v přezkumném řízení vedeném dle § 174 odst. 2 správního řádu), není pozemek navrhovatele parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■ územním plánem nadále regulován. Zmíněným rozhodnutím byla příslušná část územního plánu zrušena jak v části regulující využití ploch na pozemcích parc. č. ■■■, ■■■ (ve vlastnictví navrhovatele), ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■ v k. ú. ■■■, tak v části rozhodnutí o námitkách směřujícím vůči řešení uvedených ploch. Jak uvedl odpůrce, ve vztahu k území ploch mj. na pozemku navrhovatele parc. č. ■■■ v k. ú. Dolní Libchava bude teprve odpůrce postupovat dle příslušných ustanovení stavebního zákona a přijme změnu územního plánu tak, aby zajistil komplexnost a legálnost územního plánu. Za tohoto stavu tak není myslitelné, aby platný územní plán, který pozemek navrhovatele parc. č. ■■■ v k. ú. ■■■ nezahrnuje, tedy ani nereguluje jeho možné využití, tvrzeným způsobem (nemožnost stavebního rozvoje pozemku z důvodu jeho vyřazení z regulace „BM - bydlení městské nízkopodlažní - v bytových a rodinných domech 1 - 4 NP“) do právní sféry žalobce vůbec zasáhl.

Ve vztahu k ostatnímu území, jehož rozvoj ve smyslu § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán v platné podobě stanoví, pak navrhovatel žádná tvrzení o zkrácení svých subjektivních práv nevznáší. S odkazem na již shora uvedené soud zdůrazňuje, že navrhovatel není oprávněn podávat návrh na zrušení obecné povahy svou povahou *actio popularis* a obecně namítat nepřezkoumatelnost ať již odůvodnění územního plánu nebo rozhodnutí o námitkách či připomínkách (nadto za situace, kdy sám ani žádné námitky či připomínky v řízení o územním plánu nevznášel), případně další procesní pochybení při zadávání zpracování územního plánu či jiné procedurální vady, pokud zároveň netvrdí, že územní plán zasahuje do jeho subjektivních práv. Pouhé obecné tvrzení o nezákonnosti, neproporcionalitě (v tomto případě navíc zcela v nekonkrétní rovině, nejen bez vztahu k subjektivním právům navrhovatele) a vadnosti územního plánu nemůže procesní legitimaci navrhovatele založit.

IV. Závěrečné hodnocení a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že navrhovatel není k podání návrhu na zrušení územního plánu Česká Lípa oprávněn, neboť z obsahu jeho tvrzení plyne, že územním plánem v jeho platné podobě, tj. ve stavu, kdy územní plán nedopadá mj. na pozemek ve vlastnictví žalobce parc. č. ■■■ v k. ú. Dolní Libchava, nemůže být ve své právní sféře

namítaným způsobem vůbec dotčen. Proto soud podaný návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako nepřipustný.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

S ohledem na odmítnutí návrhu soud v souladu s § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně odpůrce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 12. února 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu